

POSTANOWIENIE

Dnia 4 maja 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z wniosku Z. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu choroby zawodowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 maja 2004 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 września 2003 r.,

- 1) odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek o zasądzenie kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 września 2003 r. oddalił apelację Z. N. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 22 stycznia 2002 r., w sprawie o rentę z tytułu choroby zawodowej. Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy z powodu choroby zawodowej – uszkodzenia słuchu.

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, naruszenie przepisów postępowania przez niezastosowanie

dyspozycji art. 241 kpc oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 kpc. W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 22 stycznia 2003 r. i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik skarżącego wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie czy w przypadku przyjęcia, iż ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne i w przypadku wykazania przez pracownika, któremu przysługiwałaby (zgodnie z art. 18 ustawy wypadkowej) renta z tytułu choroby zawodowej istnienia elementów wpływających na powstanie choroby zawodowej, przy oczywistym prawdopodobieństwie szkodliwego działania środowiska pracy na zdrowie pracownika, na nim spoczywa ciężar dowodu. Drugim zagadnieniem jest - zdaniem pełnomocnika - kwestia, czy w przypadku przedstawienia przez wnioskodawcę na poparcie okoliczności przysługiwania mu renty z tytułu choroby zawodowej orzeczenia w sprawie choroby zawodowej wystawionego przez lekarza-specjalistę medycyny kolejowej, uznać można takie orzeczenie za niewystarczające w świetle art. 232 kpc oraz czy przy oczywistej sprzeczności przedstawionego przez wnioskodawcę orzeczenia w sprawie choroby zawodowej z orzeczeniem przedstawionym przez biegłego Sąd może samodzielnie rozstrzygać kwestie, które z orzeczeń jest właściwe, czy też w celu wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, mając na uwadze zgłaszane przez wnioskodawcę uwagi dotyczące niedokładności i pobieżności orzeczenia biegłego, powinien, mając na uwadze dyspozycję art. 286 kpc, żądać od biegłego dodatkowych wyjaśnień lub skorzystać z opinii innego biegłego tej samej specjalności.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przepis art. 393 § 1 KPC wymienia przesłanki upoważniające Sąd Najwyższy do orzeczenia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania. Zgodnie z jego treścią, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie albo gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1), chyba że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo zachodzi nieważność postępowania (§ 2). Zakresy tych przesłanek mogą się krzyżować, mogą też występować kumulatywnie, jednak każda z nich samodzielnie wystarcza do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, mające doniosłość dla rozwoju prawa lub precedensowe znaczenie dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, nie istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zagadnienia prawnego nie stanowi bowiem prawidłowość ustosunkowania się do konkretnego wniosku dowodowego. Uwzględnienie lub oddalenie wniosku dowodowego uzależnione jest od potrzeby procesowej w każdym konkretnym przypadku i nie jest to kwestia, która wymagałaby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Podobnie takim zagadnieniem nie jest kwestia oceny, na której ze stron procesowych spoczywa ciężar udowodnienia faktów.

W rozpoznawanej sprawie nie występują okoliczności, których uwzględnienie z urzędu uzasadniałoby zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku. Inaczej mówiąc, zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa, ani też nie zachodzi nieważność postępowania.

Z podanych wyżej względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 KPC orzekł jak w sentencji.